

LA UJI, EN LAS 500 DE XANGAI

LA TERCERA

Juan Bisquert/Ivan Mora Seró

Universitat Jaume I

Aquest estiu de 2017 la Universitat Jaume I de Castelló (UJI) ha entrat en el Academic Ranking of World Universities (ARWU), més conegut com a rànquing de Xangai, que es considera el principal índex de qualitat universitària a escala global. Concretament, apareixen en la prestigiosa llista 500 universitats, d'unes 20.000 inspeccionades. És interessant explicar com ha ocorregut aquest fet, per facilitar que el sistema universitari valencià es consolide en aquest rànquing.

Els criteris de valoració d'ARWU (www.shanghairanking.com) són molt clars i específics, per exemple: 1) Premis Nobel que han cursat estudis a aqueixa institució (10%). 2) Premis Nobel (20%) i 3) investigadors altament citats (20%) que treballen a aqueixa universitat, entre d'altres relacionats amb les publicacions científiques. Són criteris purament focalitzats en la recerca desenvolupada a la universitat, ja que es considera que les universitats capaces de desenvolupar la investigació més creativa i puntera són també les que atrauen a més alumnes i poden formar-los de la millor manera. Mentre que el significat dels premis Nobel és ben conegut (en Espanya no n'hi ha), la classificació dels investigadors altament citats (HighlyCited, HiCi) no ho és tant. Cada peça de recerca està basada en investigacions anteriors que han estat al seu torn publicades i que han permès desenvolupar-la. Una publicació és molt citada si ha influenciat molts investigadors i la recerca en la seua àrea. La llista HiCi destaca, d'entre tots els científics del món, els 3.000 que han realitzat les contribucions amb més cites en els deu darrers anys en totes les àrees de coneixement.

El 50% de la valoració d'ARWU es focalitza en comptar o no amb els científics més destacats del món, i aquest fet ens explica moltes coses de la recerca actual. La investigació actual és altament especialitzada i requereix un alt finançament. Les institucions que més diners dediquen a la investigació, com la Comunitat Europea, donen molt pocs projectes però amb molt bon finançament. Les agències distribuïdores forcen seleccions exigents, i s'imposa el *the winner takes it all* en moltíssims camps. És com formar medallistes olímpics, que és totalment diferent que aconseguir que moltes persones facen *footing* un parell de dies a la setmana. Un exemple important són els projectes de recerca multimilionaris que es concedeixen a un investigador/a específic per l'organisme

European Research Council (ERC), als quals opten tots els camps de recerca, i que s'ha convertit en una acreditació de gran prestigi. Les universitats capdavanteres del